

24 anys després: Escola Pia

Moltes cares conegudes i altres no tant, tal vegada per la falta de memòria. La frase, eixe d'ahi qui és?, es va convertir en tota una constant al llarg de la jornada. El dissabte 6 de juny la promoció d'aquells que vàrem eixir de l'Escola Pia de Gandia l'any 87 ens vam reunir per tal de celebrar el que pensàvem que eren els 25 anys, quan realment eixa efemèride s'acomplirà l'any que ve. Les dates en aquest cas han ballat, però allò important és que un bon grapat d'ex alumnes de l'Escola Pia es van retrobar. I ho van fer de la millor manera, en un emotiu acte, amb visita a l'actual col·legi, i amb el pare Paricio, el darrer tutor que vam tindre, com a mestre de cerimònia. Encara recorde com en un dels darrers dies d'escola, es va dirigir a tots nosaltres, un a un, i ens va dir quin havia de ser el nostre futur acadèmic.

Aquells xiquets que tantes i tantes vegades cantaren allò de “Las campanas repican vibrantes, Calasanz, volteando en tu honor”, han vist com eixa veu dolça i aterciopelada que els va obrir el cor del col·legi, ha anat agravant-se. Eixos timbres aguts i quasi angelicals, 24 anys després són molt més greus, fins i tot la d'aquell xiquet que feia de solista. I és que el temps no passa debades. Però això sí, en el record de tots persisteixen les infinites anècdotes i batalletes viscudes sota eixos sostres de la que fóra la primera Universitat de Gandia i presó en la Guerra Civil. En la memòria de tots estan aquells mestres que ens ajudaren a créixer i ens educaren a ser, sobretot, persones. Aquella inversió que feren els nostres pares en portar-nos a un col·legi religiós, — cosa que malauradament jo no podré fer encara que moguera Roma per viure fora del lloc d'influència— pense que l'hem tornada de sobra. Allí hi havia advocats, enginyers, economistes, empresaris, periodistes, funcionaris i fins i tot, algun que altre director de banca.

Pietat i Lletres; moral i educació; valors i respecte, són qüestions que mai no oblidarem. Un col·legi, que tot siga dit, vàrem trobar molt canviat. Les aules no eren aquelles gelades on ens tocà aprendre de les mans de mestres que ja no es troben entre nosaltres com Escolano, Pla, Parets i Ferrer, entre altres. Pèrdues irreparables, com la del mateix pare Faus, el mestre que més respecte ens va causar i que va ser un dels grans absents en la festa, almenys, físicament.

Durant estos dies hem tingut molt de temps per fer memòria i traure fotos. En eixa última que ens va fer el mestre de francès, Mut, en abandonar el col·legi, en eixe pati que, més que jardí, era un cementeri, allí estava el director del col·legi amb eixe semblant seriós, molt recte, però els que vàrem tindre l'oportunitat de conèixer-lo un poc més, vam descobrir una persona molt humana, amb les seues excentricitats, però bolcada amb una societat que mai podrà agrair-li suficientment tot allò que, de forma desinteressada, va fer.

Ara, 24 anys després, en eixe mateix escenari, un pati totalment restaurat, però esta vegada sense banquetes, hem tornat a posar davant un objectiu. La vida a uns els ha maltractat més que a altres. Molts cabells blancs, corbes de felicitat i rostres castigats. I és que 24 anys no passen inadvertits. L'únic que vaig trobar igual que quan anàvem a l'escola va ser l'esquelet del laboratori, "Pepito". Per ell sembla que no passa el temps.

Em sent orgullós d'haver estudiat a l'Escola Pia de Gandia com ho va fer el meu avi i mon pare. Un sentiment que estic segur que el comparteixen la majoria dels que ens vàrem ajuntar fa uns dies, després de molts anys sense veure'ns. Gràcies a tots, per participar d'una festa singular. Gràcies al pare Ferrer per desvetllar-nos el que hi havia sota eixe jardí al qual no teníem accés. Gràcies per fer-nos de guia i fer-nos viatjar per uns instants a la nostra infantesa. I al pare Paricio, moltes gràcies per recordar-nos, per esforçar-se en repassar les seues notes arxivades i les nostres fotografies, encara que en molts casos, qualsevol paregut era pura coincidència. I també gràcies a tots aquells que han fet possible que ens poguérem reunir. A aquells que posaren el temps necessari per organitzar esta trobada. Ara bé, l'errada de càlcul ens obliga a tornar a reunir-nos l'any que ve per tal de celebrar les noces reals d'argent de l'eixida del col·legi. Espere trobar-vos a tots i aneu preparant el "Gloria y honor, gloria y amor a Calasanz" o l'himne del col·legi, amb lletra del Pare Faus, que deia: "De Borja i Gandia, tu ets sempre per a mi, Sant Calassanç fet vida". Fins l'altra.

Joan Estornell

Antic Alumne de 8é A (1986-87)